

hvert enkelt Tilfælde, om en Mand skønnes at have Ret til at nyde godt af de anerkendte Sygekasser eller ikke. Der findes ingen saadan kategorisk Regel, som denne Uhyrlighed, § 3 d, med sine forskellige Punkter frembyder. Endvidere siges der, at ingen maa optages som Medlemmer efter at være fyldt 50 Aar. Det ærede Medlem for Brønderslev (Th. Larsen) havde i Gaar fat paa det samme og syntes, at det var en ubillig Regel. Det synes jeg ogsaa. Det er en farlig Alder, hvor Arbejdsevnen tager af, mellem de 50 og 60 Aar. Den ærede Forslagsstiller mener maaske, at det i den Alder netop er saa, at der bydes ham mindre, og at han derfor ikke kan overholde Reglerne for Minimal-løn. Jeg vil sige, at man har i de allerfeste Fag Bestemmelse om, at det er tilladt ældre og svagelige Folk at arbejde for en billigere Pris, naar der mellem de paagældende Organisationer af Arbejdsgivere og Arbejdere træffes Overenskomst derom i hvert enkelt Tilfælde. Altsaa, dette Punkt d., synes jeg, bør fjernes af Forslaget.

Det er en Selvfølge, at der, som i § 7, bestemt, ikke kan ydes Hjælp til strejkende. Det forekommer mig dog, at Paragraffen tager for meget med. Den taler om, at „under Strejke og Lockout i et Fag indstille Kasserne al Udbetaling af Understøttelse til Medlemmerne af vedkommende Fag“. Dette første Stykke kan ganske udelades, thi en Strejke eller Lockout er aldrig absolut almindelig, der er altid nogle, der arbejder, saa det er ubilligt at indstille Hjælpen i vedkommende Fag, saafremt der udbryder, hvad man daglig kaldes „almindelig“ Strejke eller Lockout, men som ikke er almindelig Strejke eller Lockout. Derimod er det rigtigt, hvad der staar: at ved partiel Strejke eller Lockout maa Kasserne ikke give Understøttelse til de Arbejdere, der omfattes af Konflikten. Jeg har tidligere nævnt, at det er urigtigt at nægte Arbejdere, som ere bleve arbejdsløse, fordi der har været Strejke, eller fordi de have været syge eller tilskadekomne, Understøttelse, naar de i øvrigt ere arbejdsdygtige.

I § 10 siger den ærede Forslagsstiller, at særlige Regler vedrørende Sæson-Arbejdsløshed skulle gives ved kongelig Resolution. Det er naturligvis overmaade nemt paa denne Maade at slippe for dette, det erkender jeg, vanskelige Spørgsmaal om Sæson-Arbejderses Stilling; men naar man ikke selv kan angive, hvorledes Stillingen skal være, er det dog for nemt igen

ganske at overlade Afgørelsen til Regeringen, thi der maa, synes jeg, gives visse Fingerpeg, navnlig under Behandlingen her. De sæson-arbejdsløse kunne inddeles i Klasser. Jeg skal ikke komme ind paa, hvor mange eller hvilke, men der kan naturligvis i en Udvalgsbehandling gives gode og bestemte Fingerpeg i Retning af, hvorledes man skal inddele Sæson-Arbejderne. At de ikke skulle staa i Klasse med de andre Arbejdere, er ogsaa jeg paa det rene med.

I § 11 tales der om de forskellige Arter af Hjælp, men jeg tror, det vil være ret urimeligt at slaa fast, at der skal ydes mere end to Slags Hjælp, nemlig kontant Hjælp og eventuelt Hjælp in natura. Thi som det ærede Medlem for Brønderslev (Thomas Larsen) talte om i Gaar, medfører netop § 11 et solidarisk Ansvar for de forskellige Kasser, idet de hæfte gensidig for de eventuelle Tab, der fremkomme ved de Udlaan, der af Arbejdsløshedsinspektøren indrømmes de forskellige Kasser. Derved vanskeliggør man vistnok Oprettelsen af Kasserne, idet man paalægger dem en Risiko. Det skal man ikke gøre, synes jeg. Jeg mener, man skal sige: Vi give Penge, og naar det synes formaalstjenligt, naar det paagældende Udvalg, Ledelsen for den paagældende Kasse, mener at have Fordel ved at indkøbe Naturalier for disse Penge eller for en Del af Hjælpen, skal den have Lov til at gøre det. Jeg tror, at man i mange Tilfælde kan gøre de arbejdsløse en Tjeneste ved at indkøbe Naturalier og uddele til dem.

I § 12 siges der om Fordelingen af Bidrag, at der af Statskassen ydes 120,000 Kr., som fordeles efter den udbetalte Understøttelse. Det er naturligvis et vanskeligt Spørgsmaal at afgøre, hvorvidt det er rigtigt at udbetale Statshjælpen efter den udbetalte Understøttelse eller efter Medlemsantallet og de ydede Bidrag. Sygekasseloven har den sidstnævnte Bestemmelse, og det forekommer mig, at det er den rigtigste. Jeg ved ikke, om den ærede Forslagsstiller har haft særlige Grunde til at foretrække den her foreslaaede Maade, thi hvis ikke tror jeg, den anden er mere rationel. Den hviler paa et mere prøvet Grundlag, og ogsaa, synes jeg, paa et sundere. Den ærede Forslagsstiller havde selv paa Følelsen, at det af ham foreslaaede Beløb var ringe, ja det er sikkert, det er det ogsaa. 120,000 Kr. til Løsningen af et Spørgsmaal som det her omhandlede er naturligvis ikke meget, og hvis man skulde forudsætte, at Arbejdsløsheds-